

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת בא
תשפ"ו

גיליון 295

א לעבטיגער שפּת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה

פְּנִינֵי פְּרָשָׁה

"הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו" (י א)

הפסוק מדגיש תיבת "לבו" ו"לב" עבדיו ששם עיקר היצר כמו שכתוב (קהלת י ב): **'לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו'**. וכדברי חז"ל: **'יצר הרע דומה לזבוב ויושב בין שני מפתחי הלב'** (יומא פה:). ו**'בליקוטי מוהר"ן'** (תורה ו) עה"פ **'ולבי חלל בקרבי'**, שזוכים לכך ע"י זביחת היצר הרע שמדורו בלב.

"למען שתי אתתי אלה בקרבו" (י א)

'אתתי - ב' פעמים 'ת': ע"פ המובא בדברי חז"ל (שבת נה). **בנבואת יחזקאל**: שהקב"ה צווה למלאך גבריאל: שיעבור בתוך העיר ירושלים, **'והתוית תיו על מצחות האנשים'**: **תיו של ידו לצדיקים**, כדי שלא ישלטו בהם מלאכי חבלה, ועל מצחם של רשעים **תיו של דם**, כדי שישלטו בהן מלאכי חבלה.

ובהמשך: ומאי שנא אות **'תיו'** דייקא? רב אמר: באות **'תיו'** פותחת תיבת: **'תחיה'**, וזה הסימן לצדיקים. ובאות **'תיו'** פותחת תיבת: **'תמות'**, והוא הסימן לרשעים.

וזה אפשר לרמוז כאן בתיבת: **'אתתי ב' פעמים 'ת' של 'תחיה', ו'תמות'**, רמז לפרעה; שחיוו תלויים בהשי"ת - הרמוז באות: **'א'** - שהוא: **'אחד', 'אילוקותו ית'**, ובאות: **'י'** - **העשר מכות** שדרכו הוכיח לו הקב"ה זאת. ובכך גם יובן המשך דבריהם שם בגמ' בדברי שמואל שאמר שאות: **'תיו'** רמזו: **'לית'מה זכות אבות'**. ורבי יוחנן אמר: **'תיו'**, **'ת'חון זכות אבות'**, דהא כל גאולת יציאת מצרים הייתה ב"זכות אבות".

ועיוני **בליקוטי מוהר"ן'** (תורה א): שמקשר ענין ה'ת' - **'התוית תיו'** להגברת מלכות דקדושה על מלכות ה'ס"א, שזה מה שהיה כאן באותות שהקב"ה נתן לפרעה.

"ולמען תספר באזני בנך וכן בנך" (י ב)

הכתוב מדגיש: **'באזני'**, להשמיע לאזנו, שיהא שמיעה טובה, ומלשון: **הטה אזניך**.

וב**בליקוטי מוהר"ן'** (מ"ז ב): שמה שנכנס לאזניים נקראת שמיעה, בכתבו: על הפסוק **'וישמע יתרו'** והלא כל העולם כולו שמעו? **'אלא יתרו שמע וכו'** (זוהר יתרו סח), כי רק שמיעת יתרו נחשב לשמיעה, שנכנס באזניו, ושמיעת כל העולם אינו נחשב שמיעה כלל. ששמיעת האוזן מבטאת את השמיעה טובה.

ואפשר להסמך לכך דברי בעל **'הבאר משה'** בכתבו על ענין השמיעה שעיקרו היא **שמיעת הלב**, ובעצם הטיית האוזן מטה את ליבו לקבלה והכנעה, וכמו שנאמר: **'זבח ומנחה לא חפצת אזנים כרית ליי'**, ופירושו רש"י: עשיתם חלולים לשמוע, כלומר: **עיקר מעלת האזניים אינה רק בשמיעתם, אלא בכך שהם חלולים, באופן שהשמיעה עוברת דרכם אל הלב ששם ישמע הוי"ו ויקבל הדברים**. וזה שביקש שלמה המלך: **'ונתת לעבדך לב שומע'**, היינו שהשמיעה תחדור אל הלב.

ולמעשה; בכאן שהתורה מדגישה בסיפורי מצרים: **'באזני בנך'**, הוא אומר: מצוותה שיהיה **'באזני'** - שמיעה טובה.

ובזה אתה 'הורגו'... אכן, זמן נעלה זה - יותר מזהב שוה. כי הרי 'שעה אחת קודם אור הבוקר, ספון וחשוב ויקר יותר מכמה שעות ביום, וחזק ואמץ בכל כוחך לאחוז במצווה נוראה זו העצומה בלי שיעור וערך, ואין לפרט גודל ערכה והיא חייד ואורך ימך... - כתוב בעל ה'בן איש חי' זצוק"ל.

שעשועין דמלאכ:

ואם בחצות ליל עסקינן - זכור לטובה אותו האיש החסיד רבי לוי יצחק בנדר - אשר כשופר הרים קולו ועורר בנועם שיחו את לב שומעיו בדברים היוצאים מן הלב הלוך ושוב, בגודל מעלת עבודה זו.

איתא בזוה"ק - אמר רבי לוי יצחק באחת משיחותיו הרבות: **'כשמגיע שעת חצות נכנס הקב"ה בגן-עדן, והוא משתעשע עם כל נשמות הצדיקים - איזה צדיקים נמצאים אז בגן-עדן? - זה הרי נורא! נביאים, תנאים, אמוראים, מאות, אלפים ורבות צדיקים... זה הרי נורא ואיום! והקב"ה משתעשע עמם אז. והצדיקים האלו בגן-עדן - כתוב גם כן בספר הזוהר - רוצים אז שאנחנו, כן אנחנו מהעולם הזה, נקום... הם מבקשים לשמוע את קולנו!!!'**

הם צופים ומסתכלים ממעל עלינו - 'היושבת בגנים חברים' - אלו הם הצדיקים שבגן-עדן - 'המקשיבים לקולך' - והם אומרים: **'השמיעני' - קום והשמע לנו את קולך!!!... אנו רוצים לשמוע ממך איזה קול!!!** צריך לנסות לצייר במוחנו את הדבר הנפלא הזה, ולהאמין בכך באמונה פשוטה: כן, כשמגיעה שעת חצות הלילה, אזי הקב"ה נכנס לגן-עדן - אין לנו שמץ של מושג מה הכוונה בזה, אבל כך הוא הדבר - הקב"ה נכנס אז לגן-עדן... והוא משתעשע עם נשמות הצדיקים... והם רוצים אז לשמוע קול ממך... ממני!!!... כן, הם רוצים לשמוע אז גם את קולו! הם רוצים לשמוע אז את קולך! מדוע א"כ שלא אגרום למעלה את הנחת-רוח הזה? - זה הרי נורא! מה זה כבר לורוק את השמיכה ולקום ולעשות?! איזו מניעה היא זאת בכלל? - אין זה אלא שאינו מרגישים בגודל עוצם הדבר הזה, שכל החיות שלי בעצם תלויה בזה, זה כל ההנאה והתענוג שלי...

אכן כן; כדאי וראוי הוא לדעת את ערכה ורוממותה של חצות הלילה לנצלה בעידן ועידנים, כי הרי עיקר הווייתנו לעם סגולה בחצות לילה נקבעה: **'ויהי בחצי הלילה... ותורה מלשון הוראה, הוראה לדורות ולנצח.**

שירת הפרשה

"בגדי קדש... לְבָבוֹד וּלְתַפְאֶרֶת" - נְקָא בַּפְּרָשָׁה וְקָבַר נְלָמַד עַל כָּל הַבְּגָדִים זֹאת הַמַּעֲלָה.

בְּגָדֵי הָאֶדָם צְרִיכִים לְהָיִיתׁ תַּמִּיד נְקִיִּים לְבַל יֵרָאֶה בְּהֵם כְּתָם וְיִרְבַּב מִתְּנוּסָסִים.

הַבְּגָדִים הֵם דִּינָא דְמַלְכוּתָא - עַל כֵּן מוּבָא כִּי רַבִּי יוֹחֲנָן קָרָא לְבְגָדָיו מְכַבְּדוֹתָא.

גַּם אָנוּ - אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים זְהִירוֹת נִנְהָג בְּבְגָדִים, שְׂפָכְכִנְיָהֶם עֲלֵינוּ סוֹכְכִים.

השבוע בפרשתנו אנו קוראים את הכתובים: **"כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים"**. "ויהי בחצי הלילה". במדרש (מד"ר רבה י"ח): **הדא הוא דכתיב: "חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך" - חצות לילה אקום להודות לך על המשפטים שעשית במצרים ולנו עשית צדקה. ועוד שם: ד"א "ויהי בחצי הלילה"**, אמר דוד: **אזכרה נגינתי בלילה"**, אמרה כנסת ישראל, **נוכרת אני את השברים שהיית שובר את המלכויות בעבורי בלילה. ואין נגינתי אלא לשון שבר כד"א (איכה ג): "אני מנגינתם"**. ואומר (בראשית יד) **"אשר מגן צריך בידך"**. הווי אומר סוד הכנעת הרע, וכנגד זאת היציאה מהגלויות, תלויים ועומדים בזמן חצות לילה.

הגאולה על ידי חצות לילה

והא לנו דבריו של מוהר"ן בליקוטי הלכות על חצות לילה זה של יציאת מצרים, ולהקיש על כלל חצות ליל (מתנה ה' מז): **כי סוד חצות לילה, גם משה לא יכל לעמוד עליו בשלמות, כמו שאמרו רז"ל: מכדי משה לא ידע חצות אימת ואמר כחצות, דוד ידע שאמר חצות לילה אקום להודות לך. היינו כי משה ידע, שעיקר הוא הגאולה האחרונה שתהיה בזכות דוד והנלוים אליו שהם הצדיקים וכשרים העומדים בחצות לילה לקונן על חורבן בית המקדש, שאז ה' יתברך וכל הצדיקים שבגן עדן צייתין לקליהו וכו', ועל ידי זה תהיה הגאולה, בבחינת: שישו אתה מושו כל המתאבלים עליה, וכמו שאמרו רז"ל: כל המתאבל על ישראל וכו'. אבל לא יוכל לעמוד על הדבר מתי יהיה הקץ, כי הוא סתום מאד. ועל כן גם בגאולה הראשונה רמז בדבריו שאמר כחצות הלילה אני יוצא, כי בכל דבריו ושליחותו הסתכל על הקץ האחרון שבשביל זה מילאן בשליחות בתחילה. ועל כן רמז בדבריו ואמר כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים, כי כל הגלויות מכנים בשם מצרים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה... וזה זוכינו על ידי קימת חצות שעל ידי זה תבוא קץ הגאולה כני"ל. וזהו: חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך, שבחצות לילה כשקמים שעל ידי זה מקרבין הגאולה...**

לילות הזהב

היה זה עת לילי טבת הארוכים הגיעו, ולילות הכפור והקיפאון השתלטו על פני כל היקום. הלילות הארוכים והממושכים והמלווים בגשמי ברכה - קיבלם רבי פנחס מקארץ בצפייה ובדריכות, תוך כדי שהוא אומר: **'הנה מגיעים לילות הזהב - בחתכונו על מלאי השעות שישען מחצות הלילה עד נץ החמה, כי על כן לילות חורפיים אלו רכוש גדול הן; מלאו פניםי זהב ופז אפשר לדלות ברגעיהם היקרים, בניצולם ובתימצותם. בלילות ארוכים אלו ניתנת אפשרות יתירה לאדם להשתתף בצערן של ישראל, לבכות ולהתאבל על בית המקדש השמם. על היכלו - היכל המז והלב של האחד והיחיד אשר בחורבנו ובשממותו שרוי. (ליקו"מ ק"א).** מאז שביט המקדש חרב - כותב הזוהר הקדוש - אין לו שום נחמה להקב"ה אלא בקימת חצות ליל...

גם עיקר הכוח להכנעת היצר מזמן נעלה זה נמשך, וכדבריו של בעל 'מעבר יבק': **"סגולה נפלאה להרוג היצר הרע ולהכניעו, הוא לקום בחצות לילה לעסוק בתורה, כי מלבד המעלות שזוכה אליהם, הוא הורג היצר ומכניעו. וזה מה שרמזו רז"ל באומרים: 'הבא להרוג השכם להרגו'. כלומר, בא השטן להרוג, אין לך דבר במה שתהרגהו אלא בהשכמה, וזהו 'השכם',**

הַמְשִׁיךְ הַיָּמִי הַרְשָׁה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ל

וידעתם כי אני ה' (שמות יב)

אמונה בכל מצב וזמן

היה זה בשנת תר"פ, כשצרה התרגשה על החסיד הנודע, המשפיע הדגול רבי יצחק ברייטער הי"ד מארץ פולניה.

ומעשה שהיה כך היה; שותפו עסק ביהכנסה מן הצד; בייצור יי"ש לא חוקי בביתו, שהיה איסור חמור מטעם הממשלה הפולנית. ביום מן הימים נתפס ע"י השוטרים כשביטו מבשלת הי"ש המפלילה, הוא נלקח למעצר, והיות שרבי יצחק היה שותפו – למרות שלא הייתה לו שום שייכות לעניין היי"ש – חשדו בו השלטונות כי גם הוא קשור לעניין והוא נלקח אף הוא למעצר.

כשהוכנס לתא בתחנת המשטרה, מצא את השותף שלו יושב שם ופניו נפולות מרוב עצבות על גורלו. רבי יצחק ניחם וחייק אותו בדיבורי אמונה כדי לרומם את רוחו, ושמהורח יותר הובילו את שניהם באזיקים ברחוב, והמעמד היה משפיל עד מאוד, כענה רבי יצחק ואמר לשותפו: "אפשר שהאזיקים של זה המה, לא צריכים להתעצב..."

לאחר מכן הושם רבי יצחק בבית הסוהר. לפי הנהגה שהיו מגלחים את כל האסירים, סידרו את כולם בשורה אחת ליד הקיר, באותו שעה נתיירא רבי יצחק שמא ייטלו ממנו את הדיקנא קדישא ומלבו נזעקה תפילה חרישית לבורא כל העולמים: "אנא רחום, רחם עלי לבל יגלחו את זקני".

הסוהר עבר על פני האסירים כשהתערע בידו וגילח אותם אחד לאחד, ושפתיו של רבי יצחק לחושות תפילה למי שהרחמים בידו, בהגיע הסוהר הוא (לב-בשר אותיות ברשלב). עוד לנו להעלות על כיון שכך; כבר לא גילחו את זקנו, בראותו את הנס הגלוי שאירע לו, נתן רבי יצחק שבח והודיה להשי"ת על שגם כאן בגלות לא עזב.

אחרי תקופת מאסר, נערך לו משפט והשופט פסק לו תקופה של שרות בבית הסוהר, כשאך יצא פסק הדין מפי השופט – בירך רבי יצחק באמונה זכה בשם ומלכות: "ברוך דין האמת".

במכתב של רבי אהרן לייב ציגלמאן מגדולי חסידיו אנ"ש בפולין – מ"יום ג' לסדר הנה ברך לקחתי תר"פ, ורשה, לכבוד אהובים ידידים אנ"ש מלובלין, הוא מספר:

"הנה אתמול קיבלתי מכתב מידידנו נזר קיבוצינו הרי יצחק נ"י בן אסתר בריינדל ברייטער מבית הכלא... כי מהראוי ונכון להתבקש ביום הני"ל כל אנ"ש ולאמר תהלים ולבקש עברו שיצא זכאי בדין, כי זאת לנו לדעת מלבד מה שאחינו בשרנו הוא (לב-בשר אותיות ברשלב). עוד לנו להעלות על זכרוננו שלא בלבד הרי יצחק נ"י עומד בזה לדין, רק בזה עומד לדין כבוד רבינו זי"ע... ואנחנו כולנו בכלל המשפט, כי הוא איש עובד ה' באמת ובתמימות אך הוא מחולל מפשעיו ועוונותינו הוא יסבול..."

והיה זה בעת מלחמת הפולנים עם הרוסים, צבאות רוסיה פלשו לתוככי פולין והדפו את החיילות הפולנים לאחור, בהגיעם ללובלין פרצו החיילים הרוסים את שערי בית הכלא וכל האסירים יצאו לחופשי, ביניהם גם רבי יצחק שרק בשלו היה כל זאת...

כך זכה רבי יצחק איש האמונה לראות בהשגחת השי"ת הסוככת עליו גם בתוככי ההסתרה, והוציאה אותו מפאליה לאורה. אבל גם בזמני ניסיון, כשאין רואים ואין מרגישים בחסדי ה', התחזק באמונה בה' בבחינת: "ואמונתך בלילות".

וכשפעם פרצה שריפה בביתו וכילתה את כל אשר בו, החל לרקוד באמרו "עכשיו אני צריך להיות בשמחה", כך הוא חיים טובים של אמונה....

"תורה אחת יהיה" (שמות יג מט)

המוח של רבינו והפה של נתן

היה זה כשהיה רבי נחמן מטולטשין בעיר יאס שברומניה עברו הדפסת הספרים, כשנהיה צמא לשתיה בשבת בבוקר לאחר הסעודה, נכנס לבית רב העיר, ונתן לו הרב שלום, כנהוג, ושאל אותו: מאין אתם? ונתיירא לומר, שהוא מברסלב כי אולי הוא אינו אווזו מברסלב, וענה לו: מטולטשין, ושאלו אותו: איפה יוצא העיר טשעהרין? וענהו שזה סמוך לעיר ברסלב.

אמר לו הרב: "אפשר קאנט איר נתי"לע א ברסלבר חסיד?", (אולי הנכם מכירים את רבי נתן חסיד ברסלב?) והבין רבי נחמן משאלתו, שאינו מתנגד, וסיפר לו שהוא תלמידו.

רב העיר מאוד הנהנה מכך וסיפר לו, מהיכן הוא מכיר את מוהר"ני"ת. ומעשה שהיה כך היה: היות ואביו היה רב בעיר למברג והוא היה אז אברך צעיר, ורבו – כששהה בעיר התאכסן לא רחוק מביתם, והיה רגיל להיכנס אל בית רבנו, ובהזדמנות סיפר לו רבינו מרבי נתן ואמר: "איי האב איד א נתליע, (איי יש לי נתליע), ואם אלתע תיבוא אלי לברסלב, אעשה ממך חידוש כמו נתליע".

אולם המשיך וסיפר: גשמיות וחשכת העולם הזה הביא שיכחתי בלבי ושכחתי מלנסוע. ובתוך כך הביט בספר "ליקוטי הלכות" התפעל ואמר: "עם איז דעם רבינס מוח און רבי נתן מויל..." (זה המוח של הרבי והפה של רבי נתן).

וכשבר רבי נחמן מטולטשין למוהר"ני"ת וסיפר לו זאת, אמר: אני גם-כן אומר כך על ה"ליקוטי הלכות": "דעם רבינס מוח און מויל..." (המוח של רבינו והפה שלי...).

"בנערינו' ובזקננו'... בנינו' ובנותנו' בצאננו' ובקרנו' נלך כי חג ה' לנו" (י. ט)

שבעה פעמים אות ו', כתובים כאן בדברי משה על "יציאת מצרים", שעולים יחדיו במספר: 'ארבעים ושנים' כנגד המ"ב מסעות שהלכו בני' במדבר. והו' "נלך", שמיציאת מצרים נסעו לאותם מ"ב מסעות.

"לכו נא הגברים ועבדו את ה' כי אותה אתם מבקשים" (י. יא)
"עבדו את ה'" – בכוח וזכות – "אותה אתם מבקשים", היינו הרצונות והכיסופים דקדושה שמבקשים, וכמובא באריכות בגודל מעלת הרצונות הטובים, מעלת ה"ביקוש".

וביתר עומק ע"פ המובא ב"ליקוטי מוהר"ן" (תורה ל"א) שלפי הכיסופים כן נעשים הנקודות לאותיות התורה, וזה הרמוז כאן: "ועבדו את ה'" – שעיקר מטרתה הייתה בכדי לקבל את התורה. והכלל לכך – ע"י: "אותה אתם מבקשים" – "הביקוש", הרצונות והכיסופים.

"חטאתי לה' אלוכיכם ולכם" (י. ט"ז)

אפשר להסמיק לכאן ענין הוידי בלשון: 'חטאתי לה' אלוכיכם ולכם' – להדגיש בווידי את החטא ל'אלוקי ישראל' כהא דמובא בסנהדרין (מ"ג): בלשון הוידי ע"פ הכתוב בדברי הנביא (יהושע ז): "בני שים נא כבוד לה' אלוקי ישראל ותן לו תודה וגו'. ויען עכן את יהושע ויאמר אמנה חטאתי לה' אלוקי ישראל". והו' כאן בווידי של: 'חטאתי' כתוב גם: 'ולכם' ע"פ זה הדרך שמדגישים: 'חטאתי לה' אלוקי ישראל'.

כן אפשר להסמיק, על ענין: 'וידי דברים לפני הצדיק' המובא ב"ליקוטי מ" (תורה ד) ע"פ הכתוב: 'ויאיש חכם יכפרנה', והו' דיוקו של מקרא ב'חטאתי לה' ולכם'.

"כה אמר ה' כחצות הלילה" (י. יא ד)

אפ"ל ע"פ המובא ב"ליקוטי מוהר"ן" (קמ"ט) ש'חצות' מסוגל כמו 'פידיון', וכבר מובא: (אדרא רבא נשא קל"ו, ליקו"מ רט"ו) שישנם למעלה כ"ד בתי דינים'. וזהו תיבת 'כה' הנאמר בחצות – שגימטריא כ"ה, נגד הכ"ד בתי דינים, ועוד דינו של הקב"ה – כמובא: (זהר חדש בראשית ת"ר כשחלה רשב"י, ובתוספות דוהר ג' דף ש"ט. ובספר עמק המלך שער תיקוני התשובה ב') שלבד מכלל הבתי דינים שישנם למעלה, ישנו גם בית הדין של הקב"ה בעצמו, שזה רחמים פשוטים, ולזה אמר דוד: "מלפניך משפטי יצא עיניך תחזינה מישרים", מלפניך דייקא, אז יהא הכל מישרים.

וזה: "כה אמר ה' כחצות לילה", שהיכה – כ"ד בתי דינים ועוד דינו של הקב"ה כביכול – נמתק בחצות לילה. שזה: 'אני יוצא בתוך מצרים' – התגלות הרחמים והחסדים שהאיר בלילה זה כידוע.

(ובענין מספר כ"ד אשר רמוז בכך ענינים רבים, יעויין בספר לקט אליהו להרב אליהו ברגר זצ"ל המצטט יותר מקמ"ו ערכים בסוד מספר כ"ד, בגולה ונסתר).

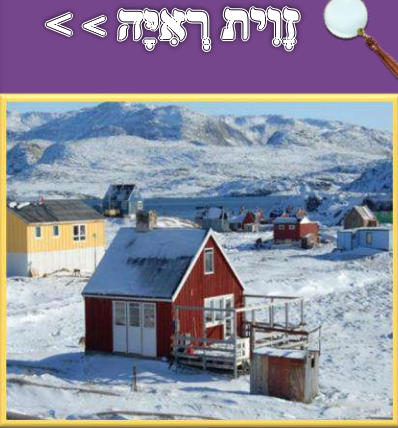
"כחצות הלילה" (י. יא ד)

לכאורה יש לתמוה על דיוקו של מקרא בדברי חז"ל המובא בדברי רש"י; שמשה רבינו אמר: 'כחצות' ששמה יענו איצטגני פרעה ויאמרו משה בדאי הוא? האם בשעה קשה זו – בעת שימתו כל בכורי מצרים, מכוון פרעה עד בכור השפחה, יתנו דעתם וזמנם על אי אלו דברים קטנים לכאורה, מתי הו' בדיוק הזמן של חצות?

אולם מכאן נלמד את דבריהם (עירובין יט.): שרשעים אפילו על פתחו של גיהינם אינם חוזרים בתשובה. וגם כאן – בשעתם הקשה ביותר, הם יבואו בטענות כלפי משה, ויהיה להם ספקות באמונה התמה בהשי"ת.

ועוד יותר נוכל ללמוד מכך; כמה זהירות ושמירה נצרכת תמיד להאדם, שאף גם כשיש כזה התגלות של השי"ת, בבחינה של: 'אני ולא מלאך אני ולא שרף', אפ"כ צריכים תמיד את הסייעתא דשמיא ועבודת האדם לא ליפול. וכמובא ב"ליקוטי מוהר"ן" (תורה קל"ג) שמתבט קטנה יכולה להסתייר לראות הר גדול, וכלשונו: "שמעתי בשם הבעש"ט, שאמר אוי ואבוי כי העולם מלא מאורות וסודות נפלאים ונוראים, והיד הקטנה עומדת בפני העיניים ומעכבת מלאות אורות גדולים".

גם כשהגשמים והשלגים נעדרים אפשר למצוא בית חם ומרגוע בתוך הכפור...

זְרִית רְאִיָּה <<

מן הקצ"ר שהיא יקשי הקצרים | אָנוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת טוֹבִים !!!

קְלִים? קָרִים! אַחַד מֵהִיסוּדוֹת הַגְּדוֹלִים שֶׁ עוֹבְדוֹת הַשָּׁם, הֵם הַרְצוֹנוֹת הַטּוֹבִים. לְרַצּוֹת לְהִיּוֹת טוֹב, לְרַצּוֹת לְעֵשׂוֹת רְצוֹן הַשָּׁם. לְכַסֵּף וּלְהַתְגַּעֵגַע לְהִיּוֹת צְדִיקִים וְתַלְמִידֵי חֻמְכִים, עִם לֵב טוֹב. הַרְצוֹנוֹת הֵם מְאוּד גְּדוֹלִים לְכָל אֶחָד. בְּזִכּוֹת הַרְצוֹנוֹת הַטּוֹבִים – אָנוּ יוֹתֵר טוֹבִים, אָנוּ יוֹתֵר צְדִיקִים, כִּי אָנוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת יוֹתֵר טוֹבִים. וְהַפְעֻלוֹת נִמְשָׁכִים אַחַר הַרְצוֹן. עֵצָם הַרְצוֹנוֹת הַטּוֹבִים, הַסְּפוּפִים לְדַבְּרִים טוֹבִים לְמַצּוֹת וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים – כָּבֵד יֵשׁ בָּהֶם מַעֲלָה גְדוֹלָה וְיָגְלוֹנָה מְאוּד – אִפְלוּ אִם לֹא תִמְדַּד זֹכִים לְבַצֵּעַ וּלְהוֹצִיא מֵהַכּוֹחַ אֶל הַפְעֵל כָּל הַרְצוֹנוֹת. הַבּוּ וְהַקְשִׁיבוּ סְפוּר; אִמּוּ שֶׁל רַבִּי נַחְמָן מְבַרְסֵלַב, הַצְדִּיקִית פִּיגָא, שְׁאַלָה פִּעַם אֶת רַבְנּוּ, מִדּוּעַ הִעֲרִיד וְהִחְשִׁיב הַפְעֵל שֶׁם טוֹב הַקְדוּשׁ, כָּל כֵּן אֶת בְּתוּר, הַסְּבָתָא הַצְדִּיקִית מֵרִית אֶדְל עֲלֶיהָ הַשְּׁלוֹם? הַשִּׁיב עַל כֵּן רַבְנּוּ: הַסְּבָתָא אֶדְל הַתְּהַלְכָה תִּמְיֵד בְּלֵב מְלֵא גְעוּגוּעִים לְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ וְלֹא הַפְסִיקָה לְחַשֵּׁב: מָה עוֹד אֲנִי כּוֹלֵה לְעֵשׂוֹת שִׁיחָה לְרַצּוֹן לְפָנֵי הַשָּׁם יִתְבַּרְךָ! כֵּן גַּם אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְהַסְתַּבֵּב בְּמַחְשַׁבוֹת טוֹבוֹת, בְּרַצּוֹנוֹת טוֹבִים, אִיךְ אָנוּ יְכוֹלִים יוֹתֵר לְעֵשׂוֹת נַחַת רוּחַ הַשָּׁם. אִיךְ אָנוּ יְכוֹלִים לְהַתְפַּלֵּל יוֹתֵר טוֹב, לְלַמֵּד יוֹתֵר, לְהִיּוֹת טוֹבִים בְּצִיּוֹן אֶדְס לְחֻבְרוֹ. מַחְשַׁבוֹת טוֹבוֹת וְרַצּוֹנוֹת טוֹבִים תִּמְיֵד יְכוֹל לְהִיּוֹת לָנוּ, גַּם אִם אָנוּ לֹא כָּל כֵּן מַצְלִיחִים. וּבְעֵזֶרַת הַשָּׁם אִם יִהְיֶה לָנוּ רַצּוֹנוֹת טוֹבִים גַּם נִזְכָּה לְעֵשׂוֹת דְּבָרִים טוֹבִים, וְנִצְלִיחַ יוֹתֵר בְּעֵשִׂיתָנוּ – וְקַמּוּ שְׂכָרָב אֶמְרוּ חֻמְכֵינוּ הַקְדוּשִׁים: שְׂאִין דְּבַר הַעוֹמֵד בְּפָנֵי הַרְצוֹן